

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 52.) Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 26 December 1852. Pris för år: 4 R:dr B:co. (VI årgången)

Återställandet af kejsardömet i Frankrike.

Frågan om kejsardömet återställande, som nu länge uteslutande sysselsatt den politiska världen, har, den 4 November hunnit, om icke till formligt slut, åtminstone till sin ändtliga lösning. Uppfordrad af folkets i hela landet ådagalagde sympatier för honom, hade presidenten till nämnde dag sammankallat senaten. Prins Jerome intog ordförandeplatsen i denna session, som han öppnade kl. 12 med ett kort tal, deri han gjorde senaten uppmärksam på dess bestämmelse, att göra afseende på och förverkliga folkets önsknings: "folket åstundade kejsardömet, emedan kejsardömet betydde anseende utomlands och ordning inomlands samt skydd mot hvarje slags anarki. Härpå framträdde ministern Fould med följande bådskap från prins-presidenten: "Mina herrar senatorer! Nationen har högt och kraftigt uttalat sig för kejsardömet återställande. Med fullt förtroende till er patriotism och insigt, har jag sammankallat er, för att lagmätigt överlägga om denna viktiga angelägenhet, samt uppdragit er omsorgen om den nya sakernas ordning. Om J emottagen densamma, så förmodar jag att J dela min åsigt, det författningen af den 15 Januari 1852 bör bibehållas. I så fall, skola de förändringar, som prövas nödvändiga, komma att lemna grundlagarne orörliga; den förestående omgestaltningen kommer hufvudsakligen att endast hafva afseende på formen, ehuru den upptager den kejsarliga sinnbild, — något som är af oändlig betydelse för Frankrike. Ty i återställandet af kejsardömet finner folket sina intressen försäkrade och sin rättvisa stolthet tillfredsställd: detta återställande försäkrar folkets intressen, emedan det lägger en fast grundval för framtiden, gör slut på revolutions-tiderna och ytterligare helgar eröfringarne af 1789. Det tillfredsställer folkets rättvisa stolthet; ty då folket sjelfmakt, och efter allvarlig överläggning, återställer en

inrättning, som för 37 år sedan, midt under fosterlandets missöden, kullkastades af hela Europas vapenmakt, så hämnas det ädelmodigt sina olyckor, utan blodsutgjutelse, utan att hota andra folks sjelfständighet, och utan att störa världsfreden. Jag vet ganska väl, hvad det vill säga, att emottaga Napoleons krona och sätta henne på hufvudet; men mina betänkligheter försvagas, då jag besinnar, att jag med mångfaldig rätt representerar folkets sak och nationens vilja, och folket sålunda, då det upphöjer mig på thronen, kröner sig sjelf. Gifvet i palatset i St. Cloud, den 4 November 1852. Louis Napoleon".

Detta bådskap emottogs af senaten med enstämmigt bifall, och tio ledamöter framlade ett utkast till ett senatsbeslut om kejsardömet återställande. Statsministern Fould förklarade genast, i regeringens namn, det denna icke hade något emot att förslaget togs i öfvervägande, hvarpå senatorerna straxt drogo sig tillbaka till "afdelningsrummet" för att välja ett pröfnings- och referatsutskott af tio ledamöter. Detta utkast hade till följd en liflig debatt öfver thronföljden efter Louis Napoleon, och resultatet deraf var att sju ledamöter i kommissionen röstade emot förslaget, emedan man derutinnan hade betecknat prins Jerome, såsom Louis Napoleons efterträdare, förutsatt att denne dog utan manliga arvingar. Det stället, som skulle tillförsäkra prins Jerome's afkomma thronföljden, i fall af prins-presidentens köttliga eller adoptiva arvingars frånfälle, blef dertill öfverstruket, och Troplong begaf sig till St. Cloud, för att tillkännagifva prinsens kommissionens fasta beslut, att icke i senatskonsultet innesluta familjen Jerome såsom lagliga arvingar till thronen. Till följd af denna ihärdiga vägran, sammankallade Louis Napoleon ett ministerråd, som uttalade den åsigt, att man icke borde draga förhandlingen ut på tiden, utan gifva efter för senatens önskan. Presidenten slöt sig till denna mening, hvarpå Troplong, som hade bevisat ministerrådet, affattade sin redogörelse för senatens öfver-

läggningar, hvilken, den 6 November upplöstes i högtidlig session. Det modifierade senatsbeslutet lyder hufvudsakligen så här: Art. 1. Kejsardömet är återställt. Louis Napoleon är kejsare, under namn af Napoleon III. Art. 2. Kejsarvärdigheten är ärftlig bland Louis Napoleons direkta och lagliga afkomlingar, efter först-födelsens ordning, och med fortvarande uteslutande af döttrarne och deras afkomlingar. Art. 3. Om Louis Napoleon icke har någon manlig arvinge, så kan han adoptera de lagliga afkomlingarne af kejsar Napoleon I:s bröder. Formen för adopteringen bestämmes genom ett senatsbeslut. Om, efter en adoptering, Louis Napoleon skulle bekomma manliga arvingar, så hafva de adopterade endast rättighet till thronen efter hans egne söner. Louis Napoleons efterträdare, äfvensom dennes efterträdare, ock så oupphörligt, är all adoptering förbjuden. Art. 4. Louis Napoleon Bonaparte reglerar, genom ett till senaten ställt och i dess arkiver nedlagdt dekret, thronföljden inom familjen Bonaparte, för det fall, att han hvarken skulle efterlemna någon egen, eller någon adopterad son. Art. 5. I brist af någon manlig, eller adoptiv-arvinge till Louis Napoleon, utnämner senaten en kejsare, och reglerar thronföljden inom hans familj. Detta är hufvudsakliga innehållet af senatsbeslutet, som den 6 November högtidligt öfverlemnades åt prins-presidenten.

Björnjagt i hälorna i Nord-Amerikas vestliga berg.

(Forts. o: sl. fr. N:o 51).

Men om det kalla vattnet å ena sidan var dem högst obehagligt, så var det likväl å andra sidan högst gynnande för deras ansträngningar, i thy att den tunga bördan, som de hade att framlåpa, numera knappast gjorde något motstånd, då dess yngd till större delen upphäufdes af det våta elementet och efter knappast en quartals ansträngning, fingo de, till lön för sin ihärlighet, skåda det åskade dagsljuset ge-

Öfverlemnandet af senatsbeslutet åt prins-presidenten af Frankrike, i St. Cloud, den 7 November.

Senatens session Paris den 1 November för återställandet af kejsardömet i Frankrike.

nom den trånga, skorstenslika öppningen, — ty nu hade de äntligen anländt till foten af den som stego begagnade trädstammen.

"Hallob!" ropade Werner med full hals, och höll handen som en tratt för munnen, för att gifva så mycket starkare klang åt rösten, "halloh der uppe!"

I samma ögonblick beskuggades öppningen, och Redhams glädtiga stämma ropade till dem: "Danned glad to hear you, my boys! Bot are you going to stay down there for ever?" — Fördömdt glad att höra af er, mina gossar! Men ämnade ni stanna der nere för alltid? —

"Icke ett ögonblick längre, än nödigt var", ropade Werner, i det han, med en katts vighet, uppklattrade på den greniga stammen och snart fick helsa solens fröjdande ljus; — men "halloh!" ropade han åter igen, och denna gång af förvåning, y kring en väldig eldbrasa lågo lägrade fem kraftfulla *backwoodsmen**); hästar gnägade, hundar skällde och karlar sprungo upp, för att välkomna honom.

Raskt klättrade han upp ur sitt mörka hål, och stod nu, med högt flämtande bröst, åter i Guds fria, herrliga natur. Nästan i samma ögonblick var Tessakeh vid hans sida, och de båda männen sågo sig genast om ringade af alla de andre, som hjertligt skakade deras händer och bestormade dem med frågor, huru jagten aflupit; ty Indianen så väl som Tysken voro nästan öfverhöljde af blod. Men Werner reste sig på täspetsarne, och blickande öfver de kringstående skuldror bort åt elden, der ett par tre mustiga kalkonstekar sutto på spettet, makade han undan dem som stodo honom i vägen, lade sig ned vid elden, drog sin knif, och började vådeligen anlita de dyra Guds gåfvorna, i det han med öppen mun försäkrade, att han ämnade förblifva stum som en fisk, ända tills han stillet sin rasande hunger.

Skrattande följde de öfrige hans exempel, och först efter en full halftimme, — då allt det stekta var förtärdt, och nya stycken, uppträdde på nya trädspett, lofvade en andra nåttid —, löste sig hans tungas band; och sedan han tömt en bägare varmt kaffe, som Redham kokat åt honom, började han för de lyssnande männen skildra alla utländne mötor och farligheter, och berättade dem, hurusom Tessakeh tvenne gånger räddat hans lif; dermed räckte han vildmarkens röda son, som vid hans sida, med mycket väibehag, gnägade på ett kalkonben, sin hand, och tryckte varmt och hjert-

*) Det i Nordamerika brukliga namnet på jägare och landtmän från det "alläg-na Vestern".

ligt hans flottiga flagnar, hvilka denne icke gjorde sig mödan att aftorka, samt sade:

"Tessakeh, du har för evigt gjort mig till din gäldnär, och det blir ej mitt fel, om jag icke en gång med en lika kärleks-tjenst får visa dig min tacksamhet."

"Min hvite broder talar väl," svarade den sålunda harangerade, i det han drog sin hand tillbaka ur Tyskens och återtog sin sysselsättning, — "min hvite broder talar väl; men det är icke den första spår-väg vi vandrat tillsammans, och skall icke heller blifva den sista; när Tessakeh om aftonen uppstår sitt läger, så kan dess bark-tak alltid skydda tvenne män mot regnet. Tessakeh och hans hvite broder äro ett!"

"Nå, höllo era ljus ut?" frågade Redham; "ni har ju, för tusan, varit öfver 24 timmar i hålan."

"De brände ned, och vi måste med qual och pina arbeta oss fram i mörkret", svarade Werner; "jag säger er Redham, der var så tjockt mörker der nere, att man knappt kunde stöta igenom det med en knif. Och vattenfärden sedan! — hur — jag ryser, när jag betänker, att jag måste den vägen en gång till, för att hemta min bössa. "Har ni då inte björnen der nere vid ingången?" frågade en af jägarne.

"Han ligger vid foten af trädstammen."

"För tusan! hvarför ligga vi då här och sluka väder," ropade en annan, "då vi knappt hundra steg härifrån hafva den herrligaste björnstek? *Give us a lift, my lads!*" — Hjelp till, mina gossar! — fortfor han, i det han sprang upp och lossade ett långt tåg från halsen på sin häst, som stod bunden några steg derifrån. "Werner! gå ännu en gång ner och fastgör tåget kring björnens häls. Karlen är i alla fall våt förut, och under det han hemtar sin bössa, vilja vi skaffa den gamla gossen upp i dagsljuset."

"Godt!" ropade Werner, "det är jag nöjd med; men har ingen af er ett ljus att låna mig? ty helst ville jag dock göra resan vid en smula belysning, så mycket mera, som det väl kunde hända sig så att jag i mörkret icke återfunne öppningen."

"Här är ljus", ropade en af jägarne, och upptog ur fickan ett stort stycke yax-ljus; "och vil ni hafva sällskap, så följer jag er."

"Tack, tack!" sade Werner, då han på-tände ljuset och närmade sig hålan, "det är onödigt, och ni skulle utan ändamål genomblöta er från topp till tå; vägen är kort och snart tillryggalagd; kasta blott till mig ändan af linan, då jag kommer ner."

Dermed försvann han i den trånga öpp-

ningen, och gaf snart tecken att fira på. Men Tessakeh, som fruktade att det smala tåget skulle springa för den betydliga tyngden, nedsläppte ännu ett annat, som Werner, på hans tillrop, fastgjorde kring djurets kropp, straxt bakom framtassarne. Efter förenade ansträngningar, under munterande rop och glädtigt skämt, låg nu det så mödosamt förvärfvade bytet vid elden, helsadt af hundarnes murrande och skällande skara, som nyfiket trängde sig kring den nedlagde kämpen, vädrande och slickande på honom. Straxt derpå, sedan den improviserade stegen åter blifvit nedsläppt — ty för att beqvämligen kunna befordra björnen till dagsljuset, hade de måst taga upp den — visade sig Werner med sin bössa, och fick snart i den läckra björn-steken en liten ersättning för sina öfverståndne faror. Likväl yttrade både han och Tessakeh, att alldrig mera gingo de ned i ett sådant hål, läge också tjugo björnar der nere, "ty det vore — som Indianen icke så oriktigt anmärkte — för mycket besvär och för litet kött."

Ur min dagbok.

AF GERSTAECKER.

(Forts. o. sl. fr. N:o 51).

Mot aftonen, då solen icke mer brände så het och mattande, togo vi oss ett bad. — O! huru herrligt var det icke att simma omkring i den svala höljande sjön, i det rena, kristallklara vattnet, öfver de djupa, djupa nere, i det underbara skymningsljuset, sig resande korallträden! Ack, huru kände jag mig icke dragen dit ner, af oemotståndlig lust, att intränga i djupets hemlighetsfulla, dunkla gångar, och med giriga blickar beskåda undren i denna oss ännu icke öppnade värld! — men jag måste snart upp, för att hemta andan. Tyvärr var jag ingen amfibie, och hade ännu icke blifvit presenterad för djupets vidunder.

Med solens nedgång vero vi åter om bord, dilsförde af en frisk bris.

Den 9 om morgonen gick ankaret lätt och raskt upp, och just då solen blickade fram öfver horisonten, för att se efter, om allt stod vid det gamla, föllo våra marssegel; de andre följde efter, och framdrifne af en gynnande bris, gled vi raskt öfver den stilla och lätt krusade vattenytan.